

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. XXI. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm779/facsimile.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

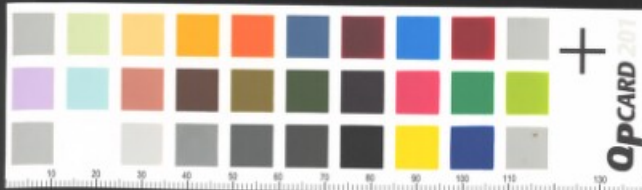
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Kaas, Raads-Herren Bjørn Anderson, Rente-Mesteren Christoffer Valkendorph, samt Arild Hvitfeld, der og selv blev siden baade Rigens Cantsler, og Forfatter af en Dannemarks Kronike, at i det Mindste disse vellærde og forstandige Hof-Mænd var af samme Tanker, styrkede tit Anders Vedel i hans Forsæt, og trostede ham med, at Arbeidet skulde behage alle dem, som dansk Tungemaal forstaae, ja Majestæten selv!

Saa udkom da Fædrelandets Kronike paa Moders-Maalet Aar 1575, tilegnet og tilskrevet Dannemarks Kong Frederik den Anden, Høilovlig Ihukommelse, og det maa Alle, som forstaae det danske Tungemaal, og som vil følge Sandhed, vist betiende, at samme Bærk var baade Kroniken og Kongen værdigt, ja er et Mester-Stykke i sin Tid og i sit Slags, og skal bevare Anders Vedels Navn i priselig og kiærlig Ihukommelse, saalænge Moders-Maalet og Fædrelandets Historie agtes og elstes iblandt os.

Nu var det til Visse glædeligt, isald vi turde sige, at Læg og Lærd med begge Hænder tog imod den dyrebare Gave, og at det ypperlige Sæde-Korn, som her med Kroniken udstrøedes, bar kiendelig i Tidens Løb mangfoldig og velsignet Frugt; men det er altid bedst, ihvor det gaaer, at følge Sandhed, og den tilskæder ei at tale saa, men noder til at melde, at saavidt som man kan stienne, var det dog ifkun en Deel af Mølen, der ret for Alvor stattede og løste denne Rigens Kronike, og at, kun efter halvtredstindstyve Aars Forløb, nedfank efterhaanden den danske Bog hardtad i ligesaa dyb en Forglemmelse, som fordem dens latinske Mønstre.

Over Tohundrede Aar er det nu siden, at Anders Bedels Bog blev anden og sidste Gang oplagt, og især i det attende Aarhundrede blev den saa fælden, og dens Indhold tildeels saa foragtet, at endog Boglærde i Hundrede-Tal levede og døde i Sares Fædreland, uden at kaste et Blik derudi, ja vel uden at vide, der var en saadan Kronike til. Aar 1752 ndgav vel en Boghandler Noget, som kaldtes en nye Oversættelse af Sars, men det maa man sige var snarere at kaste Jord paa Danemarks Kronike, end at opvække den, thi her saae man klarlig, at de Boglærde siden Anders Bedels Dage vare gangne langt mere tilbage end frem, og havde hardtsad, som Holbergs Erasmus og Jean de France, glemt deres Moders-Maal, og hvad som altid dermed følger, forloret deres Fædres Aand og Diesyn. Tor og stiv, og kold og knudret, med Blandings-Gods af allehaande Tungemaal, var denne Oversættelse, som skulde nu afløse Anders Bedels den gammeltdags, men ægte danske, fyndige og skydende, muntre og livlige, og siden man noiedes med sligt et Bytte, er det klart, at man i Almindelighed kun havde slige Bøger liggende paa Hylden, hvor det kun gjaldt om Bindene, hvoraf de nyeste sædvanlig er de bedste.

Saaledes kunde Danmark da glemme og kaste Drag paa sin eneste Herlighed: Fædrenes livsalige Minde, og inderlig vorende, velsignede og skionne Efter-Male! Indviklede i lutter verdslige Begjærigheder, nedskænkede i Attraae efter Diebliffets forte, flygtige og for det Meste dyrefiebte Lyst og Fornøielse, fordybede, naar det kom heit, i uendelige og for det Meste tomme Grublerier over Tanker, Ord og Gierninger, forloredede de Fieste, hvad der er

